

رژه اتحادیه کارگری، نیویورک، ۱ مه ۱۹۱۱، منبع: [کتابخانه کنگره](#)

هفت خوان: فرانسیس پرکینز و خیزش خیاطان

بر آمدن از خاکستر: مبارزه برای حقوق کارگران در زاغه‌نشین‌های نیویورک
 «عصر تفتیش عقاید، چرخ شکنجه و شست‌شکن و ابزار شکنجه خاص خود را داشت که همه دندان‌های آهنین داشتند. دنیای امروز ابزار شکنجه خود را دارد که همه آن‌ها را می‌شناسیم؛ دندان‌های آهنین به ملزومات زندگی ما مبدل شده‌اند، شست‌شکن‌های امروز ماشین‌های پُرتوان و سریعی هستند که به‌ناچار مجاور آن‌ها کار می‌کنیم و چرخ شکنجه امروز همین جا و همین بناهایی است که تله آتش‌اند و با یک حریق ظرف یک دقیقه همه ما را نابود خواهند کرد.»

رُز شایدرمن^۱، از سازمان‌دهندگان تشکلات کارگری و عضو اتحادیه کارگران، ۱۹۱۱^۲

۱. Rose Schneiderman (۱۸۸۲ - ۱۹۷۲): فعال سیاسی آمریکایی لهستانی‌تبار که برای حقوق زنان تلاش بسیار کرد و از برجسته‌ترین رهبران زنان در اتحادیه‌های کارگری بود.

2. Stein, Leon. *Out of the Sweatshop: The Struggle for Industrial Democracy*. Quadrangle/New Times Book Company, 1977, pp. 196-197.

مردم در نهایت استیصال فریاد می‌زدند: «نَپْرا! نَپْرا!» در طبقه نهم، زنی دست‌هایش را در هوا تکان می‌داد؛ از شدت هیاهو و هراس لحظه‌ای بهت‌زده در جای خود می‌خکوب شد و سپس خود را به پایین پرتاب کرد. سایر دختران به یکدیگر چسبیده بودند و یکی پس از دیگری به دنبال او پایین پریدند. پیکرهای بی‌جان آن‌ها پس از برخورد شدید با زمین تلاشی می‌شد، در حالی که برخی از کالبدها هنوز در آتش می‌سوختند. تنها ده دقیقه قبل از آغاز حریق، آن‌ها دستمزد خود را دریافت کرده بودند و مشتاقانه برای پایان هفته برنامه‌ریزی می‌کردند که یکباره حریق کوچکی از زیر یکی از ماشین‌های خیاطی آغاز شد و خیلی سریع به پارچه‌هایی که روی هم انباشته شده بود، سرایت کرد. آتش سپس به نیمکت‌های چوبی رسید و آن‌ها را سوزاند و طولی نکشید که شعله‌های آتش تمام کارخانه را فراگرفت. گریز از این مهلکه غیرممکن بود؛ درهای خروجی به پلکان اضطراری را با زنجیر قفل کرده بودند تا مانع از دسترسی غیرمجاز به ساختمان شوند و تعداد افراد داخل ساختمان به مراتب از ظرفیت آسانسورها بیش‌تر بود. نشریه تایمز نوشت: «پریدن یا سوختن؛ تنها گزینه‌های ممکن»، و افزود «پنج‌جاه کالبد سوخته از طبقه نهم به بیرون منتقل شد.»^۳

شرکت تولیدی Triangle Shirtwaist - واقع در طبقات فوقانی ساختمان معروف^۴ Asch - یکی از مراکز عدیده تولید پوشاک بود که در محله منهتن^۵ در این صنعت پررونق فعالیت می‌کرد. روزانه صدها دختر جوان آرمان‌گرای یهودی که از یهودی‌ستیزی و یهودی‌کشی در روسیه گریخته بودند به نیویورک می‌رسیدند تا در این کارگاه‌ها کار کنند یا از سر اجبار به تن‌فروشی تن در دهند.^۶ آن‌ها در قبال هفته‌ای ۴ دلار دستمزد روزانه ۱۲ ساعت در کارگاه‌های پرتراکم تنگ هم می‌نشستند

3. Greenwald, Richard E. "The Burning Building at 23 Washington Place: The Triangle Fire, Workers and Reformers in Progressive Era New York." *New York History*, vol. 83, no. 1, 2002, pp. 55-91

۴. The Asch Building: ساختمانی که در سال ۱۹۰۰ در شماره ۲۹-۲۳ مشرف به میدان واشنگتن (Washington Place) احداث شد و هنوز هم وجود دارد. The Triangle Shirtwaist factory طبقات هشتم، نهم و دهم این ساختمان را در اختیار داشت. این ساختمان اکنون بخشی از دانشگاه نیویورک است.

۵. Manhattan: پرازدحام‌ترین بخش از ۵ بخش شهری ایالت نیویورک که از مراکز تجاری، مالی و فرهنگی جهان است.

6. Pasachoff, Naomi. *Frances Perkins: Champion of the New Deal*. Oxford University Press, 2000. p.19.

و با چرخ خیاطی دوزندگی می کردند؛ علاوه بر این، مکلف بودند برای مصرف برق اضافه، سوزن‌های شکسته و حتی صندلی‌هایی که به هنگام کار روی آن‌ها می‌نشستند مبالغ گزافی به صاحب کارگاه پرداخت کنند.^۷ رقابت در صنعت تولید پوشاک شدید و عرضه نیروی کار به مراتب افزون بر تقاضا بود؛ چنانچه کارگری جرئت می‌کرد از قبول شرایط دشوار کار سر باز بزند، صدها نفر داوطلب در بازار بودند که جای او را پر کنند.

ساکنان نیویورک در مقابل ساختمان دودزده و سیاه‌شده جمع شدند و در حیرت و سکوتی سنگین ارابه‌های پر از تابوت را نظاره می‌کردند که به محل حادثه می‌رسید تا ۱۳۶ پیکر سوخته را به بیرون حمل کند. بیش از ۲۰۰ هزار نفر برای ادای احترام به جان‌باختگان تجمع کردند.^۸ مدیران کارخانه و مقامات دولتی در توجیه حادثه بر یکدیگر پیشی گرفتند و ضمن جروبحث‌های بی‌مورد به گونه‌ای بیانیه‌های عذرخواهی صادر می‌کردند که ضمن احتراز از ابراز ندامت، مسئولیت حادثه را از خود سلب کنند. در این میان مطبوعات و رسانه‌ها از برآشفستگی عموم، حداکثر بهره‌برداری ممکن را به سود خود می‌کردند. در نهایت دادگاه حکم به براءة مالکان کارخانه از اتهامات کیفی داد و به صدور دستور پرداخت ۷۵ دلار خسارت فقط به ۲۳ خانواده از خانواده‌های قربانیان بسنده کرد.^۹ این حادثه نشان داد که قوانین جاری درباره ایمنی محل کار نه فقط کارآیی نداشت، بلکه حتی اجرا نمی‌شد. در تمام نیویورک فقط چهار بازرس مامور نظارت بر اجرای مقررات ایمنی در محل کار وجود داشت که این چهار تن هم کارشان با اشکال پیش می‌رفت و به خاطر «بدی فوق‌العاده‌ی شرایط موجود به شدت از مداخله در فضای ناسالم حاکم، احتراز می‌کردند.»^{۱۰} برخی با دعا برای قربانیان و برخی با وعده انتقام گرفتن، خود را تسکین می‌دادند. رُز شنایدرمن در یک سخنرانی که خطاب به گروهی در اپرای متروپلیتن ایراد کرد، گفت: «اگر دلیل

7. Tyler, Gus. *Look for the Union Label: A History of the International Ladies' Garment Workers' Union*. Routledge, 1995. p.53.

8. Greenwald, pp. 55-91.

9. Ibid.

10. Soyer. p. 37.

آمدنم به این جا سخنرانی برای ابراز همدردی باشد، به این پیکرهای سوخته خیانت کرده‌ام. ... با این همه خونی که جاری شده، ... این وظیفه زحمتکشان است که به دادِ خود برسند و خویش را نجات دهند. تنها راهی که می‌توانند با آن خود را نجات دهند، داشتن یک جنبش پُر توان کارگری است.»^{۱۱}

صدها عزادار در مراسم تشییع پیکر قربانیان آتش‌سوزی Triangle (عکاس ناشناس، استفاده آزاد)

نبرد مسلک‌ها: شفقت یا توانمندسازی

«چنانچه هر مرد و زن کارگری به یک اتحادیه صنفی بپیوندند، دستمزدها برای تامین زندگی آحاد مردم کافی خواهد بود و خانواده‌ها قادر به تامین نیازهای خود خواهند بود و دیگر خدمات متعددی که امروز تامین آن‌ها بر عهده انجمن‌های خیریه است، ضرورت نخواهد داشت.»

فعال اتحادیه صنفی و بنیان‌گذار شیکاگو کامنز^{۱۲} و^{۱۳}

11. Stein, p. 18.

۱۲. Chicago Commons: تشکیلات یا انجمن خیریه که سابقه تاریخی آن به سال ۱۸۹۴ باز می‌گردد و برای ارائه خدمات اجتماعی به مهاجران تاسیس شده است؛ از سال ۱۹۵۴ با عنوان Chicago Commons شناخته شده و تعلیم و تربیت کودکان با کیفیت بالا از سنین خیلی پایین، آموزش بزرگسالان و ارائه خدمات به افراد سالمند از جمله خدمات اجتماعی است که این انجمن به افراد نیازمند در شیکاگو ارائه می‌کند.

13. Pasachoff, p.18.

مهاجران تازه‌وارد، غریبه‌های متحد در غربت یک سرزمین بیگانه، در سال‌های ۱۸۸۰ میلادی با هم متحد شدند تا امکانات‌شان را روی هم بگذارند که از عهده پرداخت هزینه‌های سنگین معالجات پزشکی برآیند و از خانواده‌های آسیب‌پذیر حمایت کنند.^{۱۴} برخی که شم اقتصادی بیش‌تری داشتند، با چند توپ پارچه و چند آشنای قابل‌اتکا، کار و کسب خودشان را به راه انداختند.^{۱۵} پیوندهای میان‌گروهی این روابط را - که بر پایه اشتراک استوار بود - تحکیم می‌کرد؛ زمانی که کارگران یهودی ماشین‌های خیاطی را کنار می‌گذاشتند تا دعای روزانه را به جا آورند، صحن کارخانه یکباره موقتا تبدیل به یک کیسه می‌شد.^{۱۶} این گروه‌های خودیاری به تدریج در اتحادیه‌ها ادغام شدند و میان آن‌ها همبستگی بسیار محکمی وجود داشت؛ اعتصابات که آن‌ها گاه بدون مجوز به راه می‌انداختند صنعت تولید پوشاک را فلج می‌کرد، اما این حکایت بُعد تاریکی هم داشت.

روابط میان کارگر و کارفرما ناپایدار و شبیه به یک «جنگ چریکی» بود؛ طوری که «توافقاتی که میان طرفین حاصل می‌شد حکم اوراق موقتی را داشت که ممکن بود هر یک از آن دو زمانی که خشم‌اش نسبت به طرف دیگر برانگیخته شود آن را پاره کند و به دور اندازد.»^{۱۷} اعتصابات اغلب به خشونت کشیده می‌شد و با کسانی که اعتصاب را می‌شکستند و اتحادیه‌ها را به چالش می‌کشیدند، به شدت برخورد می‌شد. نه فقط به این افراد حمله می‌شد و نام‌شان در لیست سیاه قرار می‌گرفت، بلکه از سوی جوامع خودشان هم تحت فشار قرار می‌گرفتند و طرد می‌شدند؛ به طوری که گاه از شدت فشار، کار آن‌ها به خودکشی می‌رسید.^{۱۸} اختلاف نظرها نه تنها در میان مهاجرانی که از ملیت‌های مختلف می‌آمدند بلکه حتی در میان مهاجرانی که از یک ملیت بودند هم عمیق بود؛ برخی از ایتالیایی‌ها عمداً خیابان‌های خود را در هر منطقه‌ای، از مهاجران سایر ملیت‌ها جدا می‌کردند.^{۱۹} عضویت در اتحادیه‌ها هم ناپایدار و پیش‌بینی‌نشده بود؛

14. Tyler. p.53.

15. Soyer, p. 94.

16. Ibid. p. 127.

17. Tyler. p.35.

18. Soyer. p. 132.

19. Luconi, Stefano. "[Forging an Ethnic Identity: The Case of Italian Americans.](#)" *Revue Française d'Études Américaines*, 2003, pp. 89-101.

به طوری که ممکن بود یک روز بالغ بر صدها هزار نفر برای شرکت در یک اعتصاب همراهی کنند، اما روز بعد یک نفر هم همراه نباشد.^{۲۰}

پس از درک این واقعیت که چاره کار در دست گروه‌های ذی‌نفع متفرق و ناپایدار نیست، بلکه لازمه موفقیت «اتحاد در سطح ملی برای کمک به تلاش اتحادیه‌ها ... علیه بی‌رحمی و قساوت کارفرمایان فرومایه و سرکوبگر» است، نمایندگان کارگران در تاریخ ۳ ژوئن ۱۹۰۲^{۲۱} اقدام به تاسیس اتحادیه بین‌المللی زنان کارگر در صنعت پوشاک (ILGWU) کردند.^{۲۲} این اتحادیه در آغاز با مشکلاتی زیاد مواجه بود، ولی به تدریج جا افتاد و بر تعداد اعضایش افزوده شد؛ به طوری که در سال ۱۹۰۹، ۲۰ هزار کارگر متحد شدند و برای کاهش ساعات کار هفتگی به ۵۲ ساعت دست به اعتصاب زدند. به دنبال «شورش بزرگ خیاطان»^{۲۴} در سال بعد، تعداد کارگران عضو اتحادیه به ۷۵ هزار نفر افزایش یافت.^{۲۵} پروتکل بی‌سابقه صلح ۱۹۱۰^{۲۶} تلاش کرد تا با افزایش حداقل دستمزد قانونی، مطالبه پرداخت دستمزد روزهای تعطیل و تشکیل هیئت‌هایی متشکل از کارگران و کارفرمایان برای رسیدگی به مشکلات کارگران و مسائل ایمنی در محیط کار، خشم کارگران را با ارجاع مشکلات به حکمیت تقلیل دهد.^{۲۷}

تنها چند ماه پس از امضای این توافق‌ها بود که حریق در کارخانه Triangle روی داد؛ این حادثه سبب شد که شهروندان به ضرورت «تدوین تدابیر پیشگیرانه و تاکید بر لزوم اجرای آن‌ها» پی ببرند.^{۲۸} با وجود این، جامعه طبقاتی نیویورک بر سر

20. Tyler. p.35.

۲۱. برابر با ۱۳ خرداد ۱۲۷۹ خورشیدی یعنی عصر مظفردالدین شاه قاجار.

22. International Ladies Garment Workers Union (ILGWU).

23. Tyler. p.43.

۲۴. [The Great Cloakmakers Revolt](#): این اعتصابات در ۶ جولای ۱۹۱۰ در نیویورک آغاز شد و بیش از ۵۰ هزار کارگر در آن شرکت کردند. این اعتصاب توسط اتحادیه بین‌المللی زنان کارگر در صنعت پوشاک سازماندهی شده بود که از اعتصاب سال قبل زنان دوزنده بسیار آموخته و در این اعتصاب به کار برده بود. در میان دوزندگان اعتصاب‌کننده، ۱۰ درصد زن، ۳۰ درصد کارگر ایتالیایی تبار و بقیه یهودی بودند.

25. "Protocol of Peace." *Encyclopedia.com*, 2014.

۲۶. پروتکل صلح ۱۹۱۰ یک توافق تاریخی میان اتحادیه بین‌المللی زنان کارگر در صنعت پوشاک و کارفرمایان اصلی این صنعت در شهر نیویورک بود. این توافق حاصل مبارزه چشمگیر و خارق‌العاده کارگران صنعت پوشاک و اعتصابات و مقاومت‌های شدید آنان در سال‌های ۱۹۰۹ و ۱۹۱۰ بود که منجر به تدوین مقررات و آیین‌نامه‌هایی شد که صنعت پوشاک را تابع قانون کرد.

27. Ibid.

28. Pasachoff. p.29.

نحوه دستیابی به این اهداف به توافق نمی‌رسید. بسیاری از افراد طبقه متوسط بر این باور بودند که خود افراد مسبب فقر خویش هستند یا فقر، ناشی از مصرف بی‌رویه و زیاده‌روی است؛ در عین حال اتحادیه‌های کارگری، متمایل به کمونیسم و محل روابط نامشروع است و می‌بایست از آن‌ها دوری جست. قانون‌گذاران هم با این نگرش موافق بودند؛ به موجب قوانین فدرال تا سال ۱۹۳۲ اعتصاب غیرقانونی بود و اعتصاب کنندگان اغلب به طور دسته‌جمعی از کار اخراج می‌شدند یا به حکم دادگاه از اعتصاب منع یا به اردوگاه‌های کار سپرده می‌شدند.^{۲۹} هنگامی که صلیب سرخ به خانواده‌های محروم کمک‌رسانی می‌کرد، مبلغ اعانه را عمداً بسیار ناچیز مقرر می‌کرد تا مبادا این مساعدت به معنای «دخالته در اصول تلقی شود یا نسبت به این گونه اعانات ایجاد وابستگی کند».^{۳۰}

همان‌طور که انتظار می‌رفت کارگران با این نگرش موافق نبودند. آن‌ها که از وعده‌های بی‌پایان، توخالی و دلسوزی‌های دیر هنگام به ستوه آمده بودند، کارزاری برای ایجاد اتحادیه‌های صنفی و حق مذاکره دسته‌جمعی به راه انداختند. اصلاح خودسرانه چند قانون یا کمک‌های مالی با عناوین مختلف هیچ چیز را عوض نمی‌کرد؛ آنچه ضروری بود تغییر سر تا پای کل سیستم بود که فقط می‌توانست به دست کارگران و برای کارگران اعمال شود. شورشیان که در شرایط فلاکت‌بار و با دستمزد بسیار ناچیز کار می‌کردند همواره چیز کمی برای ازدست‌دادن داشتند. کلارا لملیش^{۳۱}، از کارگران فعال و مشوق کارگران به اعتصاب، می‌گفت: «ما که در حین کار در حال مردن از گرسنگی هستیم، پس بگذارید در حال اعتصاب از گرسنگی بمیریم».^{۳۲}

29. Morris, David. "When Unions Are Strong, Americans Enjoy the Fruits of Their Labor." *HuffPost*, 4 Aug. 2011.

30. Greenwald, Richard E. "The Burning Building at 23 Washington Place: The Triangle Fire, Workers and Reformers in Progressive Era New York." *New York History*, vol. 83, no. 1, 2002, pp. 55-91.

۳۱. Clara Lemlich (۱۸۸۸ - ۱۹۸۲): رهبر خیزش ۲۰ هزار کارگر و اعتصابات فراگیر کارگران صنعت تولید پوشاک در سال ۱۹۰۹ نام او به خاطر فعالیت‌هایش در اتحادیه کارگری در لیست سیاه قرار گرفت. او بعداً به حزب کمونیست پیوست.

32. "Excerpt from Pauline Newman's Unpublished Memoir, in Which She Recalls the Beginning of the 1909 Garment Workers' Strike." *Jewish Women's Archive*.

فرانسیس پرکینز^{۳۳}؛ از صحن کارخانه تا وزارت کار

«هر مرد و زنی که با دستمزد کافی، در شرایطی ایمن و برای ساعاتی مناسب و معقول کار می‌کند یا از بیمه بیکاری یا تامین اجتماعی برخوردار است، مدیون فرانسیس پرکینز است.»^{۳۴} ویلارد ویرتس؛ وزیر کار وقت^{۳۴}

فرانسیس پرکینز، فروتن و متواضع اما محکم و مصمم، موفق شد با ایجاد پلی میان دو دنیای موازی - دنیای سوسیالیست‌ها و دنیای شخصیت‌های اجتماعی برجسته‌ای که عوامل ایجاد این بن‌بست بودند - این معضل ایدئولوژیکی را حل کرد. او در شبی که کارخانه Triangle دچار حریق شد، درمانده و مستأصل شاهد این صحنه بود که با خود عهد کرد آدم تاثیرگذاری شود و این وضعیت را دگرگون کند. او که تقدیر برایش یک زندگی «محترمانه با کارهای خیرخواهانه» رقم زده بود، پس از مشاهده آن حریق مسیر زندگی‌اش تغییر کرد؛ «آنچه پیش‌تر برای او یک شغل محسوب می‌شد، به رسالتش مبدل شد و خشمی که بی‌عدالتی آن آتش‌سوزی در او برانگیخت زندگی او را در مسیر دیگری انداخت.»^{۳۶}

پرکینز که تحمل «ادا و اطوارهای اشراف‌زاده‌های متری و اشتیاق آن‌ها به دست‌نخورده ماندن و پرهیز از غوغا... را نداشت، خود را به معرکه سیاست انداخت و در این بازار آب‌دیده شد.»^{۳۷} از مواجهه با رهبران فاسد حزب دموکرات در محله زاغه‌نشین و بدنام «آشپزخانه جهنم»^{۳۸} گرفته تا متفرق کردن اعتصاب‌های در حال انفجار کارگران معدن^{۳۹}؛ پرکینز راه خود را در دنیای تاریک سیاست باز کرد. او در مقام دبیر اجرایی

۳۳. Frances Perkins (۱۸۸۰ - ۱۹۶۵): جامعه‌شناس آمریکایی و از حامیان حقوق کارگران که از سال ۱۹۳۳ تا سال ۱۹۴۵ وزیر کار و همچنین اولین وزیر زن در ایالات متحده آمریکا بود.

34. Benoit, Linda. "Who Is Frances Perkins?" *Mount Holyoke*.

35. Willard Wirtz (1912-2010).

36. Brooks, David. "How the First Woman in the U.S. Cabinet Found Her Vocation." *The Atlantic*, 14 Apr. 2015.

37. Brooks, David. "How the First Woman in the U.S. Cabinet Found Her Vocation."

۳۸. Hell's Kitchen: محله‌ای در غرب بخش منهتن نیویورک که زمانی محله کارگری و فقیرنشین ایرلندی‌های مهاجر بود.

39. Pasachoff. p. 45

اتحادیه حمایت از مصرف‌کنندگان نیویورک^{۴۰} مستنداتی جمع‌آوری کرد از «کودکان مبتلا به سل ریوی» که در ناوایی‌هایی فاقد موازین ایمنی برای پیشگیری از حریق، مشغول به کار بودند و «در خمیر نان سرفه می‌کردند».^{۴۱}

این مستندات مورد توجه متحدان قدرتمند و ذی‌نفوذش از جمله روزولت، رئیس‌جمهور بعدی، قرار گرفت. سخت‌کوشی و جدّ و جهد پرکینز موجب شد پله‌های ترقی را به سرعت طی کند؛ او در سال ۱۹۳۳ از کمیسر صنعتی به سمت وزیر کار ارتقا پیدا کرد.^{۴۲}

پرکینز با وجود جایگاه رفیع‌اش به عنوان اولین زنی که در ایالات متحده به مقام وزارت رسید، هرگز به دنبال قدرت شخصی نبود. او در میان شایعات احتمال انتصابش [به سمت وزارت]، در نامه‌ای به روزولت صراحتاً نوشت: «به‌راستی امیدوارم آنچه در رسانه‌ها درباره من چاپ شده، ... نادرست باشد»، و افزود «هم به خاطر خود شما و هم به خاطر مملکت ...». پاسخ رئیس‌جمهور به همان اندازه صریح بود. او در پیامی کوتاه نوشت: «توصیه‌تان را ملاحظه کردم؛ با نظر شما موافق نیستم».^{۴۳} پرکینز در دیداری با رئیس‌جمهور با صراحت خطوط کلی مطالبات خود را مطرح کرد؛ تعیین میزان حداقلی دستمزد، حداکثر ساعات کار، بیمه بیکاری و مستمری برای بازنشستگان. او از رئیس‌جمهور سوال کرد که: «آیا مطمئنید که ما یلید این کارها انجام شود؟» و برای آخرین بار به ایشان هشدار داد: «چون اگر تمایل به انجام این کارها ندارید، من انتخاب مناسبی برای سمت وزیر کار نخواهم بود».^{۴۴} روزولت با همه مطالبات پرکینز موافقت کرد و او در دستیابی به همه آن اهداف توفیق حاصل کرد.

به باور پرکینز اصلاحات واقعی مستلزم حمایت قانون‌گذاران بود. کارفرمایان بی‌وجدان همواره می‌توانستند کسب و کار خود را به ایالات جنوبی منتقل کنند تا به این ترتیب از حیطه دسترسی اتحادیه‌ها، حتی دوربُردترین آن‌ها، در امان باشند. اما گذراندن قوانین فدرال (در سطح کشور) چالش بزرگی بود. نه فقط بسیاری از اقتصاددانان آن

40. The Consumer's League of New York City.

41. *Pasachoff*, p. 26.

42. *Pasachoff*, p. 24.

43. Brooks, David. "How the First Woman in the U.S. Cabinet Found Her Vocation."

44. *Pasachoff*, p. 10.

دوره دخالت [دولت] در بازار آزاد را به مثابه توهین به مقدسات تلقی می کردند، بلکه چنین اقدامی را مغایر با قانون اساسی و تجاوز به حریم قضایی ایالت‌ها می دانستند.^{۴۵} اولین تلاش پرکینز برای کسب حقوق کارگران در زمینه تاسیس اتحادیه‌های کارگری، افزایش دستمزدها و ممنوعیت کار کودکان، از طریق قانون احیای صنایع ملی مصوب ۱۹۳۴^{۴۶} بود که از سوی دیوان عالی رد شد.^{۴۷} با این حال یک ابتکار هوشمندانه در بهره‌برداری از قانون مالیات‌ها موجب شد که اصول کلیدی آن قانون به واسطه دو قانون دیگر (قانون روابط کار مصوب ۱۹۳۵^{۴۸} و قانون استانداردهای کار منصفانه مصوب ۱۹۳۸^{۴۹}) احیا و به اجرا گذاشته شود.^{۵۰}

اجرای این قوانین در کارخانجات مستلزم حمایت اتحادیه‌ها بود. اتحادیه‌ها همراه با نمایندگان مصرف‌کنندگان و صنایع ۵۰۰ قانون و آئین‌نامه صنعتی تدوین کردند که همه چیز را، از تجارت پنبه تا تجارت مرغ، سروسامان داد و تحت قاعده در آورد.^{۵۱} هنگامی که کارگران شکایت کردند که گروهی از کارفرمایان برای نپرداختن حداقل حقوق از نصب زمان‌نگار (برای ثبت زمان ورود و خروج کارگران) خودداری کرده‌اند، اتحادیه‌ها بلافاصله وارد ماجرا شدند و فرم‌هایی تدوین کردند که ساعات کار کارگران را به دقت محاسبه می کرد و بلادرنگ ۲۵۰ هزار نسخه از آن فرم‌ها را توزیع کردند.^{۵۲}

45. Tyler. p.5.

46. The National Industrial Recovery Act 1934 (NRA).

47. Weir, Robert E. *Workers in America: A Historical Encyclopedia*. ABC-CLIO, LLC, 2013.p. 514.

48. The National Labour Relations Act (1935).

49. Fair Labour Standards Act (1938).

50. Pasachoff. p.24.

51. "[National Industrial Recovery Act \(1933\)](#)." *Ourdocuments.gov*.

52. O'Farrell, Brigid. "[A Stitch in Time, The New Deal, The International Ladies' Garment Workers' Union, and Mrs. Roosevelt](#)." *Open Journals*, Transatlantica; American Studies Journal, 2006.

شما برای کمک چه می کنید؟ جلب حمایت گسترده مردم

«وقتی کارگر اعتصاب می کند عملاً به اربابش می گوید که دیگر حاضر به کارکردن تحت فرمان تو نیستم. وقتی به حزب خودش رأی می دهد، می گوید که دیگر به فرمان تو رأی نمی دهم. وقتی کالج و مدرسه خودش را تاسیس می کند، می گوید که دیگر به فرمان تو نمی اندیشم. چالش با امر آموزش، اساسی ترین این سه چالش است.»^{۵۳}

هنری دومن^{۵۴}؛ سوسیالیست بلژیکی

هنگامی که رکود اقتصادی دولت را فلج کرده بود، جلب حمایت دولت از اتحادیه های صنفی کاری بس دشوار بود؛ در آن شرایط حتی جلب حمایت کارگران هم دشوار بود. چنین کار خطیری مستلزم گفتمانی هوشمندانه و ابتکار عمل بود. با توجه به این که کارگران از سراسر دنیا می آمدند، پیام ممکن بود در فرایند ترجمه به راحتی تحریف یا گم شود. به عنوان نمونه اتحادیه دوزندگان پوشاک در نیویورک^{۵۵} به خود می بالید که از ۳۲ ملیت مختلف عضو داشت.^{۵۶} روزنامه موسوم به «پیشرو» (Forward) که به زبان عامیانه و کوچه بازاری انگلیسی-ییدیش^{۵۷} منتشر می شد مرام اتحادیه های کارگری را در صفحات پر مخاطب «مشکلات خوانندگان» منتشر می کرد و به خوانندگان توصیه می کرد چطور شوهران فراری را پیدا کنند یا به تابعیت آمریکا در آیند.^{۵۸} ایتالیایی ها در اتحاد با هم چنین می خواندند: «خرحمالی و تن پروری تمام شد، ده تا تو زحمت تا یکی راحت، تمام شد». یا در حین راهپیمایی با آواز می خواندند: «زیبایی های زندگی

53. Henri De Man (1885-1953).

54. Tyler. p.200.

55. Local 22 Dressmaker's Union: اتحادیه کارگران دوزنده پوشاک که مرکز آن در شهر نیویورک بود.

56. O'Farrell, Bridgid. "A Stitch in Time, The New Deal, The International Ladies' Garment Workers' Union, and Mrs. Roosevelt."

57. Yiddish: زبان یهودیان اروپا که آمیزه ای از عبری، آلمانی، لهستانی، روسی و غیره است و به الفبای عبری نگاشته می شود.

58. Tyler. p.15.

از آن همه است».^{۵۹} نمایشنامه کم‌دی موزیکال موسوم به «سنجاق‌ها و سوزن‌ها»^{۶۰} - که همه بازیگران آن دوزندگانی بودند که با چرخ خیاطی کار می‌کردند - در «برادوی»^{۶۱} با موفقیت آنی و بی سابقه‌ای مواجه شد؛ به طوری که حتی در کاخ سفید به اجرا گذاشته شد.^{۶۲}

اما سیاست‌گذاران عمل‌گرا بیش از آنکه به ترانه بپردازند، به آمار و ارقام حاصل از تحقیقات تکیه می‌کردند و آن‌ها را ارجح می‌دانستند. پرکینز به همین سیاق نه فقط ارقام مربوط به میزان تصادفات و سوء تغذیه را ارائه کرد، بلکه شخصا دستور داد تحقیقاتی در این زمینه انجام شود. به عنوان نمونه هنگامی که پی برد گرد آلومینیوم علاوه بر آنکه ظرفیت اشتعال شدید دارد می‌تواند به خودی خود مشتعل شود، با تدوین مقرراتی درصدد از بین بردن این ماده بر آمد.^{۶۳} اما مفروضات و داده‌ها به‌تنهایی کافی نبود؛ برای تغییر وضعیت همدلی و همدردی هم لازم بود. پرکینز بر این باور بود که بهترین شیوه برای متقاعد کردن کسانی که همچنان مردد هستند همانا نشان دادن واقعیات به آن‌ها است. او از دموکرات‌های صاحب‌نفوذ دعوت کرد تا با کارگرانی که کارشان بافتن طناب است در پایان یک شیفت (نوبت کار) ۱۲ ساعته دیدار کنند و به چشم خود ببینند که این کار تا چه حد طاقت‌فرسا است؛ کودکان ۵ ساله را که در کارخانه تولید کنسرو کار می‌کردند از نزدیک ببینند؛ یا تلاش کنند از یک به اصطلاح «خروجی اضطراری» تنگ و باریک که به یک نردبان آهنی زپر تی ختم می‌شد و بیش از سه متر از سطح زمین فاصله داشت، عبور کنند. پرکینز با غرور می‌گفت: «آلفرد اسمیت»^{۶۴}

59. "Bread and Roses." *Folkarchive.de*, www.folkarchive.de/breadrose.html.

«نان و گل‌های سرخ» (Bread and Roses) عنوان یک شعر سیاسی بود که از شعری با همین عنوان اقتباس شده بود و از بخشی از سخنرانی هلن تاد (Helen Todd)، کنشگر سیاسی آمریکایی، در سال ۱۹۱۱، برگرفته شده بود. بدین مضمون که «نان برای همه، اما گل سرخ هم». قرارداد نان و گل سرخ در کنار هم و به عنوان یک جفت لازم و ملزوم به معنای ضرورت تلفیق دستمزدهای عادلانه (تامین مالی) با شرایط زندگی درخور شأن یک انسان (تامین معنوی) بود. هر دو نقل قول از کارگران ایتالیایی در این بخش از این شعر اقتباس شده است که متن کامل آن را می‌توانید در لینک قبلی بخوانید. 60. "Pins and Needles".

61. Broadway: محله سالن‌های تئاتر در بخش منهتن شهر نیویورک که مشتمل بر ۴۱ سالن تئاتر حرفه‌ای است. هر یک از این سالن‌ها گنجایش حداقل ۵۰۰ تماشاچی را دارد.

62. Tyler. p.202.

63. Pasachoff. p. 46.

64. Alfred Smith (1873-1944).

[فرماندار وقت نیویورک] گفت که این مشاهدات بزرگ‌ترین درسی بود که در زندگی گرفته است. اسمیت در زاغه‌نشین‌های نیویورک بزرگ شده بود اما از زندگی در کارخانه هیچ چیز نمی‌دانست.^{۶۵}

فرا تر از دستمزد و ایمنی در محیط کار: حقوق کارگران در زمان رکود اقتصادی

«... شیخ بیکاری، قحطی، گرسنگی، پسرهای سرگردان، زن و شوهرهای ازهم‌جداشده، خانواده‌های ازهم‌پاشیده هنگامی که یکی از اعضای خانواده برای کار به راه دوری می‌رفت؛ این شیخ همه جا حضور داشت. اجاره عقب‌مانده، حکم تخلیه، اثاث خانه و تخت در پیاده‌رو خیابان و پیرزنی که اشک می‌ریخت، بچه‌هایی که گریه می‌کردند...»
فرانسیس پرکینز، سخنرانی در سازمان تأمین اجتماعی،^{۶۶} ۱۹۶۲

در سال‌های ۱۹۲۰، اقتصاد آمریکا در حال رشد سریع و در رونق بود؛ کارخانجات با هم رقابت می‌کردند تا تقاضای سیری‌ناپذیر بازار را برای همه چیز، از پوشاک تا اتومبیل، اجابت کنند. اصلاح‌طلبان هم تلاش می‌کردند تا راه‌های فرار از مقررات مربوط به ایمنی ساختمان‌ها در قبال خطر آتش‌سوزی و پرداخت دستمزد برای ساعات کار اضافی را مسدود کنند؛ به همان سرعتی که کارفرمایان حيله‌گر آن راه‌ها را کشف می‌کردند. اما برخلاف انتظار همگان رشد اقتصادی ناگهان رو به کاهش گذاشت. کنشگران در آغاز از فروکش روند رشد استقبال کردند تا بتوانند با تمرکز بیش‌تر به خطرات ناپیدای کار در کارخانجات، از جمله بیماری‌هایی نظیر سیلیکوز^{۶۷} و سل، بپردازند.^{۶۸} اما خیلی زود آشکار شد که وضعیت به نحو بی‌سابقه‌ای غیرعادی است. در روز ۲۴ اکتبر ۱۹۲۹، بازار بورس فرو ریخت و به این ترتیب پس‌انداز میلیون‌ها آمریکایی به باد رفت.

اشتغال، یک‌شبه، کمیاب و تابع جیره‌بندی شد؛ اتحادیه‌ها دیگر نه برای دستمزد بلکه برای اشتغال تلاش می‌کردند و قانون‌گذاران ناگزیر به تغییر خط‌مشی

65. Pasachoff, p.31.

66. Perkins, Frances. "The Roots of Social Security." *Social Security*.

67. Silicosis: بیماری ریوی ناشی از تنفس زیاد سیلیس.

68. Pasachoff, p.54

شدند. صنایع ساعات کار را تقلیل دادند و برای آنکه از اخراج کارگران اضافی احتراز کنند، روش تقسیم کار^{۶۹} را به میان آوردند؛ همزمان قانون فدرال امداد اضطراری مصوب ۱۹۳۳^{۷۰} با پرداخت کمک هزینه/عانه به بیکاران، آن‌ها را در تامین خوراک، پرداخت اجاره مسکن و تهیه سوخت در سراسر آمریکا یاری می‌کرد.^{۷۱} روزولت، که علاقه زیادی به بازسازی کشور و حفظ منابع طبیعی داشت، ضمن تلفیق این علاقه با کارآفرینی، قریب به ۳ میلیون نفر از افراد فاقد تجربه کاری را برای درختکاری و ساختن سد در چارچوب طرح بازسازی ملی به استخدام در آورد.^{۷۲،۷۳}

با این حال پرکینز همتی به مراتب بلندتر و اهدافی بس بزرگ‌تر در سر داشت؛ او بحران اقتصادی را نه به منزله یک فاجعه بلکه به مثابه یک فرصت تلقی می‌کرد. او می‌گفت: «هیچ رویدادی موجب رویارویی مردم آمریکا با بیمه‌های اجتماعی نمی‌شد،

۶۹. Work sharing: عملکرد این شگرده به این شکل است که دو یا چند کارگر یک کار تمام‌وقت را بین خود تقسیم می‌کنند و هر یک چند روز/ساعت در هفته آن کار را بر عهده می‌گیرند و به این ترتیب کارفرما ناگزیر نمی‌شود که کارگران اضافی را اخراج کند. بدین شکل کارگران با درآمد کم‌تر و کار پاره‌وقت به کار ادامه می‌دهند.

70. The Federal Emergency Relief Act 1933.

71. Bernstein, Irving. "[Chapter 5: Americans in Depression and War by Irving Bernstein.](#)" *US Department of Labor*.

72. Ibid.

۷۳. Civilian Conservation Corps: این طرح برای بازسازی ملی بین سال‌های ۱۹۳۳ تا ۱۹۴۲ و با هدف تامین کار برای مردان جوان مجرد (گروه سنی بین ۱۷ تا ۲۸ سال) طراحی شده بود و در سراسر کشور به مورد اجرا درآمد؛ میراث آن برای کشور شبکه وسیعی از جاده، پل‌ها و سدهای متعدد و ساختمان‌های زیبا و محکمی است که هنوز هم وجود دارند.

... مگر رویدادی تکان‌دهنده و ترسناک مانند بحران اقتصادی ۱۹۲۹.^{۷۴} مطالبات پرکینز روشن بود و موضع او در قبال آن‌ها سازش‌ناپذیر؛ او خواهان بیمه بیکاری، مستمری برای بازنشستگان و بیمه از کارافتادگی بود و همه این‌ها را بلادرنگ مطالبه می‌کرد. او که در مسند ریاست کمیته امنیت اقتصادی مسئول تهیه پیش‌نویس قانون آن بود «یک بتری بزرگ و یسکی روی میز کار گذاشت و به همه اخطار کرد تا زمانی که کار تمام نشود هیچ کس جلسه را ترک نخواهد کرد».^{۷۵} هنگامی که پرزیدنت روزولت تلاش کرد برای آرام کردن انتقادات محافظه‌کاران کار را به تعویق بیندازد، پرکینز از کوره در رفت، ایرادات رئیس‌جمهور را رد کرد و در سال ۱۹۳۵ قانون تامین اجتماعی را که نقطه عطفی محسوب می‌شد به تصویب رساند.^{۷۶}

نیویورک - داکا - پکن؛ صنعت جهانی پوشاک

«من برای نجات زندگی‌ام از آن بالا پریدم. ... پریدم که جسمم را نجات دهم؛ زیرا اگر در کارخانه مانده بودم می‌سوختم و خاکستر می‌شدم و خانواده‌ام نمی‌توانست جسد مرا شناسایی کند.»

سومی عابدین^{۷۷}؛ از بازماندگان حریق در کارخانه تزریبن، ۲۰۱۲^{۷۸}

حقوق کارگران در ایالات متحده آمریکا در دهه‌های بعدی به سرعت متحول شد. حق دریافت دستمزد یکسان برای زنان تضمین شد،^{۷۹} تبعیض نژادی در محیط کار غیرقانونی شد^{۸۰} و قانون بهداشت و ایمنی حرفه‌ای مصوب ۱۹۷۰ از تصویب کنگره گذشت. با این حال به تدریج که زنجیره تولید از بالاخانه‌های پُرازدحام به کارخانه‌هایی در سراسر دنیا

74. Dreier, Peter. "If You Like Social Security and Minimum Wage, Thank Frances Perkins." *HuffPost*, 6 Dec. 2017.

75. Ibid.

76. Ibid.

77. Sumi Abedin, survivor of Tazreen factory fire, 2012.

78. Stillman, Sarah. "Death Traps: the Bangladesh Garment Factory Disaster." *The New Yorker*, 1 May 2013.

79. Equal Pay Act of 1963.

80. Civil Rights Act of 1964 (Title VII).

منتقل شد، کارگزاران بورس و دلالان سهام جایگزین دوزندگان محلی شدند.^{۸۱} امروز نوجوانان بنگلادشی روی لباس‌هایی گلدوزی می‌کنند که در ایالات متحده آمریکا طراحی شده و مقصد آن‌ها بوتیک‌های لندن است؛ در حالی که مشکلات قدیمی به همان شکل هنوز به جای خود باقی است. در سال ۲۰۱۲، ۱۱۲ نفر دوزنده در کارگاه دوزندگی تترین^{۸۲} در حومه داکا - پایتخت بنگلادش - بر اثر حریق جان خود را از دست دادند.^{۸۳} یک سال بعد، بنگلادش دوباره دچار یک «کشتار صنعتی گروهی» شد؛ این بار حریق در رانا پلازا^{۸۴} منجر به فروریختن ساختمان و مرگ بیش از هزار و صد نفر شد.^{۸۵} جزئیات این حادثه به شکل تکان‌دهنده‌ای یادآور حادثه Triangle بود؛ کارگران پشت درهای قفل‌زده شده و پنجره‌های نرده‌دار زندانی شده بودند.^{۸۶} گزارش‌های ایمنی ارسال شده بود ولی کسی به آن‌ها اعتنا نکرده بود.^{۸۷} مصرف‌کنندگان متأثر از این حادثه و حیران از دیدن عکس‌های گویای طراحان شناخته‌شده محبوب‌شان در میان پیکرهای سوخته، نام‌های تجاری را تحریم کردند؛ زیرا معتقد بودند اگر مردم لباس‌هایی را که در کارگاه‌هایی دوخته می‌شود که محل استثمار کارگران است، خریداری نکنند «شرارت متوقف خواهد شد».^{۸۸} با این حال این راهکار هم مشکلات خود را داشت؛ تحریم موجب تقلیل اشتغال می‌شود و ۴ میلیون زن را از «تنها گزینه عملی اشتغال»^{۸۹} محروم و آن‌ها را به کارهای «غیررسمی» ناسالم وادار می‌کند و «برای کشور حکم خودکشی دارد».^{۹۰}

81. Soyer. pp. 3-26.

۸۲. Tazreen Fashion Factory؛ کارخانه تولید پوشاک در حومه داکا، پایتخت بنگلادش که در ۲۴ نوامبر ۲۰۱۲ دچار حریق شد.

83. Stillman, Sarah. "Death Traps: the Bangladesh Garment Factory Disaster." *The New Yorker*, 1 May 2013.

۸۴. Rana Plaza: ساختمان تجاری در داکا، پایتخت بنگلادش.

85. Safi, Michael, and Dominic Rushe. "Rana Plaza, Five Years on: Safety of Workers Hangs in Balance in Bangladesh." *The Guardian*, 24 Apr. 2018.

86. Ibid.

87. Marshall, Tom. "Bangladesh Factory Safety and the Triangle Shirtwaist Fire." *The New York Times*, 8 Apr. 2014.

88. Soyer. p. 214.

89. Amin, Sajeda. "Responding to Rana Plaza: A Made-in-Bangladesh Boycott Won't Help Girls." *The Guardian*, 30 Apr. 2014.

90. Ackerly, Brooke. "Creating Justice for Bangladeshi Garment Workers with Pressure Not Boycotts." *The Conversation*, 24 Apr. 2015.

قوانين جديد، مقررات و آيين‌نامه‌هاي صنعتي و افزايش بازرسي‌ها هم به عنوان راهكارهاي ممكن مطرح شد، اما منتقدان نسبت به موثر بودن آنها ترديد داشتند. در بيش تر كشورها شرايط كار فلاكت‌بار غيرقانوني است، اما اين قوانين اجرا نمي‌شوند. براي نمونه نشان تجاري «نايكي»، گزارش‌هاي كتبي مبسوطي درباره بازرسي ارائه داد، اما تحليل اين گزارش‌ها نشان داد كه وضعيت در ۸۰ درصد كارخانجات بهبود نيافته يا حتي بدتر شده است.^{۹۱} بازرسي در برخي كارخانجات در چين مثل يك «بازي موش و گربه» است؛ زماني كه بازرس‌ها به كارخانه مي‌رسند با پخش ترانه‌اي از بلندگوها، ورود آنها را به كارگران اعلام مي‌كنند و كودكان كار بلافاصله صحنه را خالي مي‌كنند.^{۹۲} همانند پركينز، كشنگران پي بردند كه اصلاحات را نمي‌توان فقط با قانون‌گذاران خوش‌نيت يا مصرف‌كنندگان كه وجدانشان دچار عذاب شده تحميل كرد، بلكه مستلزم همراهي و همكاري اتحاديه‌هاست. در سال ۲۰۱۳ اصلاحاتي در قانون كار بنگلادش موجب افزايش حقوق اتحاديه‌هاي صنفی شد؛ همزمان نشان‌هاي تجاري جهاني با اتحاديه‌هاي بين‌المللي، توافقي را براي ايمني ساختمان‌ها امضا كردند كه طرفين را قانونا متعهد كرد و ايمني و استقلال بازرسي‌ها را تحت نظارت در آورد.^{۹۳} اين توافق هزاران كارخانه و كارگاه و ميليون‌ها كارگر را پوشش مي‌دهد و عملكرد آن تا كنون نويدبخش بوده است؛ در بازرسي‌هاي اوليه ۸۵ درصد خطرات ايمني در ۲ هزار كارخانه و كارگاه شناسايي و رفع شده است.^{۹۴} كاترين آليسا^{۹۵}، از حاميان حقوق كار و كارگر، در اين باره مي‌گويد: «... به لطف اين توافق، امروز والدين بي‌شماري در قيد حيات‌اند و بچه‌ها يتيم نيستند.»^{۹۶}

91. Hobbes, Michael. "The Myth of the Ethical Shopper." *The Huffington Post*, 2015.

92. Ibid.

93. Ashraf, Hasan, and Rebecca Prentice. "Beyond Factory Safety: Labor Unions, Militant Protest, and the Accelerated Ambitions of Bangladesh's Export Garment Industry." *Dialectical Anthropology*, vol. 43, no. 1, 10 Jan. 2019.

94. "Achievements 2013 Accord." *Accord of Fire and Safety in Bangladesh*, 20 July 2018.

95. Catherine Albisa.

96. Greenhouse, Steven. "Some Kids Are Not Orphans Because of This": How Unions Are Keeping Workers Safe." *The Guardian*, 8 Nov. 2017.

بیش تر بخوانید:

News & Analysis

- Kew, Michelle. "Frances Perkins: Private Faith, Public Policy." Frances Perkins Center.
www.francesperkinscenter.org/wp-content/uploads/2014/04/Frances-Perkins-Private-Faith-Public-Policy-by-Michelle-Kew.pdf
- "Her life: The woman behind the new deal." *Frances Perkins Cente* <http://francesperkinscenter.org/life-new/>
- Dreier, Peter. "If You Like Social Security and Minimum Wage, Thank Frances Perkins." *HuffPost*, 6 Dec. 2017.
www.huffpost.com/entry/if-you-like-social-security-and-minimum-wage_b_7475098
- Hobbes, Michael. "The Myth of the Ethical Shopper." *The Huffington Post*, 2015.
<http://highline.huffingtonpost.com/articles/en/the-myth-of-the-ethical-shopper/>
- Stillman, Sarah. "Death Traps: the Bangladesh Garment Factory Disaster." *The New Yorker*, 1 May 2013.
www.newyorker.com/news/news-desk/death-traps-the-bangladesh-garment-factory-disaster
- Seibel, Brendal. "How NYC Tenements Once Hid Secret Sweatshops." *Timeline*, 20 June 2018.
www.timeline.com/how-nyc-tenements-once-hid-secret-sweatshops-c38cd350ba46
- Morris, David. "When Unions Are Strong, Americans Enjoy the Fruits of Their Labor." *HuffPost*, 4 Aug. 2011. <https://bit.ly/2UdkO8S>
- Franklin, Cory. "Out of the Ashes of the Triangle Shirtwaist Fire." *The Guardian*, 6 Mar. 2011.
<https://www.theguardian.com/commentisfree/cifamerica/2011/mar/06/us-unions-usa>

Books

- Pasachoff, Naomi. Frances Perkins: *Champion of the New Deal*. Oxford University Press, 2000.

- Guglielmo, Jennifer. *Living the Revolution: Italian Women's Resistance and Radicalism in New York City 1880-1945*. University of North Carolina Press, 2010.
- Tyler, Gus. *Look for the Union Label: A History of the International Ladies' Garment Workers' Union*. Routledge, 1995.
- Soyer, Daniel. *A Coat of Many Colors: Immigration, Globalization, and Reform in New York City's Garment Industry*. Fordham University Press, 2004.

Multimedia

- "The Woman Behind the New Deal; The Life of Frances Perkins, FDR's Secretary of Labour and His Moral Conscience" *Democracy Now*.
https://www.democracynow.org/2009/3/31/the_woman_behind_the_new_deal
- "Triangle Shirtwaist Factory Fire." YouTube,
<https://www.youtube.com/watch?v=cT8fah14WDS>
- "The decline of labour unions in the US: Fault lines." Al Jazeera English, 2011.
<https://www.youtube.com/watch?v=zpWhy5krLXk>

Labor union parade, NY., May 1911 ,1 ([Source: LOC](#))

Through the Eye of the Needle: Frances Perkins and the Seamstresses' Rebellion

Rising from the Ashes: Fighting for workers' rights in the New York slums

"The old Inquisition had its rack and its thumbscrews and its instruments of torture with iron teeth. We know what these things are today; the iron teeth are our necessities, the thumbscrews are the high-powered and swift machinery close to which we must work,

and the rack is here in the firetrap structures that will destroy us the minute they catch on fire."

Rose Schneiderman, labour organiser and trade unionist, 1911¹

"DON'T JUMP, DON'T JUMP" the crowd screamed desperately. Nine floors up, she wavered, transfixed for a moment by the chaos and fear before leaping from the window; terrified, the other girls clung to each other and followed. Far below, their lifeless bodies smashed against the pavement, some still aflame. Just ten minutes before, they had collected their wages and excitedly planned their weekend when a small fire started under one of the sewing machines, sweeping through the piled up cloth. It devoured the cluttered work benches and soon the whole factory was ablaze. Escape was impossible: the stairs were chained shut to prevent unauthorised breaks and the elevators overloaded, "it was jump or be burned," *The Times* reported, "fifty burned bodies were taken from the ninth floor alone."²

Perched on the upper floors of the prestigious Asch building, Triangle Shirtwaist was just one of countless factories crammed into Manhattan's booming garment district. Every day, hundreds of young idealistic Jewish girls fleeing Russia's pogroms arrived

1. Stein, Leon. *Out of the Sweatshop: The Struggle for Industrial Democracy*. Quadrangle/New Times Book Company, 1977, pp. 196-197

2. Greenwald, Richard E. "The Burning Building at 23 Washington Place': The Triangle Fire, Workers and Reformers in Progressive Era New York." *New York History*, vol. 83, no. 1, 2002, pp. 55-91.

on New York's docks, to be subsumed by the industry or commandeered for prostitution.³ Squeezed in front of sewing machines, inches apart, they worked 12 hour days for \$4 a week, and were charged extra for electricity, broken needles and even chairs at an exorbitant profit.⁴ Business was cutthroat, and workers fungible; should one dare refuse, a hundred more would clamour to take her place.

Standing in front of the blackened factory, stunned New Yorkers watched silently as wagonfulls of coffins arrived for the 136 charred bodies; over 200,000 gathered to pay their last respects.⁵ Factory managers and public officials squabbled, issuing apologies designed not to express regret, but deflect blame, with the press profiteering from the outrage. Ultimately, the courts exonerated the factory's owners from criminal charges, demanding only 23 payments of \$75 to compensate the families.⁶ This proved that existing safety legislation was not only ineffective, but unenforced. Just four inspectors were charged with policing home work across New York, who struggled partly as "the conditions were so bad that they themselves hated to penetrate the foul atmosphere."⁷ While some prayed for the fire's victims, others vowed reform or revenge. "I would be

3. Pasachoff, Naomi. *Frances Perkins: Champion of the New Deal*. Oxford University Press, 2000. p.19

4. Tyler, Gus. *Look for the Union Label: A History of the International Ladies' Garment Workers' Union*. Routledge, 1995.p.53

5. Greenwald, pp. 55-91.

6. Ibid.

7. Soyer. p. 37

a traitor to these poor burned bodies if I came to talk good fellowship...” Rose Schneiderman passionately addressed the audience at the Metropolitan Opera House, “...Too much blood has been spilled ... it is up to the working people to save themselves. The only way they can save themselves is by a strong working-class movement.”⁸

The Battle of the Ideologies: Pity vs. Empowerment

“If every working man and woman would join a trade union then the wages would be sufficient to support people and then the families would be able to look after themselves and there would not be this necessity for these various services that go on through the charity societies...”

Trade union activist and founder of Chicago Commons⁹

8. Stein. p. 18

9. Pasachoff. p.18

Hundreds of mourners gather around a funeral procession for victims of the Triangle fire
([CC BY 2.0](#))

United as strangers in a foreign land, newly arrived immigrants in the 1880's banded together to pool resources, pay for medical treatment and support vulnerable families.¹⁰ With the right contacts and a few rolls of fabric, some budding entrepreneurs started their own enterprises.¹¹ Community ties cemented these functional relationships; factory floors became makeshift synagogues, as Jewish workers swept aside their sewing machines to pray.¹² Gradually these self-help groups coalesced into unions and their solidarity was powerful, with wildcat strikes able to paralyse the garment industry; but there was a darker side too.

10. *Tyler*.p.53

11. *Soyer*., p. 94

12. *Ibid*. p. 127

Volatile industrial relations resembled “guerrilla warfare.” with “pacts between opposing parties treated as passing pieces of paper to be torn up when tempers went into a tantrum.”¹³ Strikes often turned violent, with union-defying strikebreakers punished harshly. Not only were they assaulted and blacklisted, but hounded and ostracised by their own communities, sometimes driving them to suicide.¹⁴ Divisions ran deep, not only between different nationalities but within them; some Italians voluntarily segregated their streets by region.¹⁵ Union membership itself was erratic, swelling one day as hundreds of thousands united to strike, but evaporating the next.¹⁶

Realising that success required not transient fragmented interest groups, but a “national union to aid its struggles ... against the atrocities of mean and oppressing employers,” trade union delegates formed the International Ladies Garment Workers Union (ILGWU) on June 3, 1900.¹⁷ At first it floundered, but gradually gained momentum as 20,000 strikers united to demand a 52-hour week in 1909. After the “Great Cloakmakers Revolt” the following year, union ranks swelled to 75,000.¹⁸ The unprecedented 1910 Protocol of Peace attempted to exchange anger for arbitration, by increasing minimum wages, demanding

13. Tyler. p.35

14. Soyer. p. 132

15. Luconi, Stefano. “[Forging an Ethnic Identity: The Case of Italian Americans.](#)” *Revue Française d'Études Américaines*, 2003, pp. 89–101.

16. Tyler. p.35

17. Tyler. p.43

18. “[Protocol of Peace.](#)” *Encyclopedia.com*, 2014.

holiday pay and establishing bipartisan boards to deal with grievances and safety.¹⁹

Just months after these agreements were signed, the Triangle factory burned, convincing citizens it was imperative to “devise preventative methods, and insist on them being carried out.”²⁰

However, New York’s stratified society disagreed on the best way to achieve this. Poverty, many in the middle classes believed, was self-inflicted or precipitated by intemperance, while trade unions were communist leaning “unladylike” affairs, and best avoided. The legislature agreed; strikes remained illegal under federal law until 1932, with strikers often fired en masse, issued with injunctions or consigned to the workhouse.²¹ When the Red Cross distributed donations to grieving families, payments were deliberately meagre lest they “interfere with the work ethic or promote dependence.”²²

Unsurprisingly, the workers disagreed. Tired of endless empty promises and belated pity, they campaigned for unionization and collective bargaining rights. Arbitrarily amending a few laws or doling out money would alter nothing; instead the system needed an overhaul; by the workers, for the workers. Working in deplorable conditions for little pay, the rebels had

19. Ibid..

20. *Pasachoff*. p.29

21. Morris, David. “[When Unions Are Strong, Americans Enjoy the Fruits of Their Labor.](#)” *HuffPost*, 4 Aug. 2011..

22. Greenwald, Richard E. “The Burning Building at 23 Washington Place’: The Triangle Fire, Workers and Reformers in Progressive Era New York.” *New York History*, vol. 83, no. 1, 2002, pp. 55–91.

increasingly little to lose. “We are starving while we work” shouted charismatic Clara Lemlich rallying her fellow strikers, “we might as well starve while we strike.”²³

Frances Perkins; From factory Floor to Secretary of Labour

“Every man and woman who works at a living wage, under safe conditions, for reasonable hours, or who is protected by unemployment insurance or social security, is [Frances Perkins’] debtor.”

Former Secretary of Labour, Willard Wirtz²⁴

Unassuming, but firm and determined, it was Frances Perkins who ultimately helped break this ideological deadlock by bridging the disparate worlds of the socialists and socialites. Watching helplessly as the Triangle factory burned, she vowed to make a difference. Initially she was destined for a “a life of genteel good works”, but the fire changed everything; “what had been a career turned into a vocation, [and] moral indignation set her on a different course.”²⁵

Impatient with the “[genteel progressives’] prissiness, their desire to stay pure and above the fray...”, Perkins hardened as,

23. [“Excerpt from Pauline Newman’s Unpublished Memoir, in Which She Recalls the Beginning of the 1909 Garment Workers’ Strike.”](#) *Jewish Womens Archive*.

24. Benoit, Linda. “Who Is Frances Perkins?” *Mount Holyoke*, www.mtholyoke.edu/fp/frances_perkins.

25. Brooks, David. [“How the First Woman in the U.S. Cabinet Found Her Vocation.”](#) *The Atlantic*, 14 Apr. 2015.

“she threw herself into the rough and tumble of politics.”²⁶ From confronting corrupt Democratic “bosses” in the notorious Hell’s Kitchen slums²⁷ to dissipating potentially explosive miners’ strikes,²⁸ Perkins navigated this murky political world. As executive secretary of the New York Consumer’s League she vividly documented “tubercular children coughing into bread dough” in the city’s bakeries and non-existent fire precautions,²⁹ attracting the attention of powerful allies including future President Roosevelt. Rewarded for her diligence, she ascended swiftly through the ranks, rising from Industrial Commissioner to Secretary of Labor in 1933.³⁰

Despite her lofty position as America’s first female cabinet minister, Perkins never sought personal power. Amidst rumours of her potential appointment, she handed a candid letter to Roosevelt, “I honestly hope that what they have been printing about me is...incorrect”, she wrote, “for your own sake and that of the U.S.A...”. The President’s response was equally direct, “Have considered your advice”, he replied shortly, “and don’t agree.”³¹ Stepping into his office, Perkins clearly outlined her demands for minimum wages, maximum hours, unemployment insurance and pensions. “Are you sure you want this done?”, she

26. *Ibid.*

27. *Pasachoff*, p. 24

28. *Pasachoff*, p. 45

29. *Pasachoff*, p. 26

30. *Pasachoff*, p. 24

31. Brooks, David. “How the First Woman in the U.S. Cabinet Found Her Vocation.”

warned one last time, “because you won’t want me for Secretary of Labour if you don’t.”³² He agreed and she achieved it.

Legislation, Perkins believed, was critical to true reform. Unscrupulous employers could always pack up shop and flee South to evade even the most zealous of unions. Passing federal laws, however, was a challenging task. Not only did many contemporary economists consider meddling with free markets tantamount to sacrilege, but unconstitutional and an encroachment on states’ jurisdiction.³³ Perkins’ first attempt to secure employees’ rights to organise trade unions, increase wages and eliminate child labour through the National Industrial Recovery Act 1934 (NRA) was shot down by the Supreme Court.³⁴ However, an ingenious exploitation of the tax law ensured its key principles were resurrected in the National Labour Relations Act (1935) and Fair Labour Standards Act (1938).³⁵

Moving these laws beyond the statute books and onto the factory floor required the unions. Together with consumer and industry representatives, unions hammered out the details of 500 Industrial codes, regulating everything from the Cotton to the Poultry trades.³⁶ When workers complained that employers were evading minimum wage provisions by not providing time

32. *Pasachoff*, p. 10

33. *Tyler*, p. 5

34. Weir, Robert E. *Workers in America: A Historical Encyclopedia*. ABC-CLIO, LLC, 2013, p. 514

35. *Pasachoff*, p. 24

36. “[National Industrial Recovery Act \(1933\)](#).” *Ourdocuments.gov*.

clocks, the unions stepped in, developing a form for accurately calculating hours worked and promptly distributed 250,000 copies of it.³⁷

What are you going to do about it? Enlisting the support of the masses

“When Labor strikes it says to its master I shall no longer work at your command. When it votes for a party of its own, it says: I shall no longer vote at your command. When it creates its own college and classes, it says: I shall no longer think at your command. Labor’s challenge to Education is the most fundamental of the three.”

Henri Demain, French Socialist³⁸

Selling the virtues of trade unionism to a government crippled by the depression was challenging and even convincing the workers themselves proved difficult. Creative communication was essential. With workers from across the globe, messages could easily get lost in translation: the Local 22 Dressmaker’s Union alone boasted 32 nationalities.³⁹ Written in the English-Yiddish street slang, the Forward newspaper combined trade unionist ideology with compelling problem pages, advising readers on the best way to track down runaway husbands or gain

37. O’Farrell, Brigid. “[A Stitch in Time The New Deal, The International Ladies’ Garment Workers’ Union, and Mrs. Roosevelt.](#)” *Open Journals*, Transatlantica; American Studies Journal, 2006.

38. Tyler. *p.200*

39. O’Farrell, Brigid. “[A Stitch in Time, The New Deal, The International Ladies’ Garment Workers’ Union, and Mrs. Roosevelt.](#)”

citizenship.⁴⁰ The Italians sang to unite, “No more the drudge and idler, ten that toil that one reposes,” they chanted as they marched, “But the sharing of life’s glories”.⁴¹ The light-hearted musical “Pins and Needles” with a cast of sewing machine operators, was an instant Broadway hit and even performed at the White House.⁴²

Pragmatic policy makers however preferred statistical research to music. Perkins complied, not only supplying figures on accident rates and malnutrition, but commissioning her own research. For instance, she discovered aluminium dust could spontaneously combust, so she adopted codes to eliminate it.⁴³ Data, however, needed to be complemented by empathy. Perkins believed the best way to convince sceptics was simply to show them. She invited influential democrats to see exhausted rope workers after a 12-hour shift, children as young as five working in a canning factory, and to squeeze through a tiny “fire escape” ending with a rickety iron ladder 12 feet above the ground. “[New York governor] Alfred Smith said it was the greatest education he’d ever had,” Perkins recalled proudly, “He’d grown up in the slums of New York, but he did not know what factory life was like.”⁴⁴

40. Tyler. p.15

41. “Bread and Roses.” *Folkarchive.de*, www.folkarchive.de/breadrose.html.

42. Tyler.p.202

43. Pasachoff. p.46

44. Pasachoff. p.31

Beyond Compensation and Safety: Workers' rights in the time of the Depression

"...The specter of unemployment – of starvation, of hunger, of the wandering boys, of the broken homes, of the families separated while somebody went out to look for work – stalked everywhere. The unpaid rent, the eviction notices, the furniture and bedding on the sidewalk, the old lady weeping over it, the children crying..."
Frances Perkins, Speech to Social Security Headquarters, 1962⁴⁵

Throughout the 1920's America's economy boomed, with manufacturers competing to satisfy the market's vociferous appetite for everything from flapper dresses to Ford T cars. Reformers chased behind, attempting to plug loopholes in fire safety and overtime legislation as quickly as devious employers could out-manoeuvre them. Unexpectedly growth slowed, with activists initially welcoming the lull to focus on the more insidious dangers of factory work, including silicosis and tuberculosis⁴⁶; but soon it became clear something was terribly wrong. On October 24th, 1929, the stock market crashed, plunging millions of Americans' savings into oblivion. Overnight, work became a scarce resource to be rationed: unions were no longer fighting for wages but jobs, and legislators needed to change tack. Industries reduced hours and introduced work sharing to curb redundancies while the Federal Emergency

45. Perkins, Frances. "[The Roots of Social Security](#)." *Social Security*.

46. *Pasachoff*. p.54

Relief Act 1933 provided the unemployed with food, rent and fuel allowances.⁴⁷ Combining his passion for conservation with employment creation, Roosevelt engaged almost 3 million unskilled men in planting trees and constructing dams through the Civilian Conservation Corps.⁴⁸

Perkins however, set her sights even higher, considering the depression not a disaster but an opportunity. “Nothing else would have bumped the American people into social security.” she explained, “except something so shocking, so terrifying, as the Depression”.⁴⁹ Her demands were clear and uncompromising; she wanted unemployment insurance, pensions, disability insurance and she wanted it now. Leading the Committee on Economic Security to draft legislation she “placed a large bottle of Scotch on the table, and told them no one would leave until the work was done.”⁵⁰ When President Roosevelt attempted to procrastinate amid Conservative criticisms, Perkins “hit the roof,” overruled his objections and ensured the landmark Social Security Act was passed in 1935.⁵¹

47. BerStein, Irving. “[Chapter 5: Americans in Depression and War By Irving Bernstein.](#)” *US Department of Labor.*

48. Ibid.

49. Dreier, Peter. “[If You Like Social Security and Minimum Wage, Thank Frances Perkins.](#)” *HuffPost*, 6 Dec. 2017.

50. Ibid.

51. Ibid.

Manhattan - Dhaka - Beijing: The Globalised Garment Industry

“I didn’t jump to save my life...I jumped to save my body, because if I stayed inside the factory I would burn to ash, and my family wouldn’t be able to identify my body.”

Sumi Abedin, survivor of Tazreen factory fire, 2012⁵²

Workers rights evolved swiftly over the subsequent decades in the United States. Women were guaranteed equal wages⁵³, racial discrimination in the workplace was outlawed⁵⁴ and the Occupational Health and Safety Act (1970) was enacted.

52. Stillman, Sarah. [“Death Traps: the Bangladesh Garment Factory Disaster.”](#) *The New Yorker*, 1 May 2013.

53. Equal Pay Act of 1963

54. Civil Rights Act of 1964 (Title VII)

However, stockbrokers slowly replaced domestic seamstresses as globalisation pushed supply chains further afield, out of the city's cramped lofts to factories worldwide.⁵⁵ Today, Bangladeshi teenagers embroider US designed dresses destined for the London high-street, and the same problems remain. In 2012, 112 died as Tazreen Fashions on the outskirts of Dhaka burned to the ground.⁵⁶ A year later Bangladesh was reeling from yet another "mass industrial homicide" as Rana Plaza collapsed killing more than 1,100.⁵⁷

The details were chillingly reminiscent of Triangle; workers were trapped behind padlocked doors and barred windows.⁵⁸ Safety reports had been filed and ignored.⁵⁹ Appalled consumers, shocked by graphic photos of their favourite designer labels amid charred bodies, boycotted the brands, convinced that if people did not buy clothes made in sweatshops, "the evil would be stopped."⁶⁰ Yet this strategy was flawed; boycotts would cut jobs, removing the "only viable work option"⁶¹ from 4 million women, forcing them into insalubrious "informal" work, and be

55. Soyer. pp. 3-26

56. Stillman, Sarah. "[Death Traps: the Bangladesh Garment Factory Disaster.](#)" *The New Yorker*, 1 May 2013.

57. Safi, Michael, and Dominic Rushe. "[Rana Plaza, Five Years on: Safety of Workers Hangs in Balance in Bangladesh.](#)" *The Guardian*, 24 Apr. 2018.

58. Ibid

59. Marshall, Tom. "[Bangladesh Factory Safety and the Triangle Shirtwaist Fire.](#)" *The New York Times*, 8 Apr. 2014.

60. Soyer. p. 214

61. Amin, Sajeda. "[Responding to Rana Plaza: a Made-in-Bangladesh Boycott Won't Help Girls.](#)" *The Guardian*, 30 Apr. 2014.

“suicide for [the] country.”⁶²

New legislation, industrial codes and additional audits were mooted too, but critics were skeptical. Deplorable conditions were already illegal in most countries, but the laws remained unenforced. Nike for example, showed glowing paperwork audits, but deeper analysis revealed 80% of factories either hadn't improved or had worsened.⁶³ Auditing is a “cat and mouse game” in some Chinese factories, a song played over the loudspeaker alerts workers of inspectors' arrival prompting children to flee to the back.⁶⁴

Like Perkins, activists realised true reform could not be imposed by well meaning legislation or conscience-stricken consumers alone, but required collaboration from the unions. The 2013 amendments to Bangladesh's Labour Act boosted trade union rights while global brands and international unions signed the Building and Safety Accord, a legally binding agreement regulating safety and independent inspections.⁶⁵ Covering thousands of factories and millions of workers, the Accord's track record is encouraging; 85% of safety hazards identified by initial inspection across 2000 factories have been rectified.⁶⁶ “...There are parents walking around not dead because of [the

62. Ackerly, Brooke. “[Creating Justice for Bangladeshi Garment Workers with Pressure Not Boycotts](#).” *The Conversation*, 24 Apr. 2015,.

63. Hobbes, Michael. “[The Myth of the Ethical Shopper](#).” *The Huffington Post*, 2015.

64. Ibid.

65. Ashraf, Hasan, and Rebecca Prentice. “[Beyond Factory Safety: Labor Unions, Militant Protest, and the Accelerated Ambitions of Bangladesh's Export Garment Industry](#).” *Dialectical Anthropology*, vol. 43, no. 1, 10 Jan. 2019.

66. “[Achievements 2013 Accord](#).” *Accord of Fire and Safety in Bangladesh*, 20 July 2018.

Accord],” explains labour rights supporter Catherine Albisa, “there are kids who are not orphans because of this.”⁶⁷

67. Greenhouse, Steven. “[Some Kids Are Not Orphans Because of This: How Unions Are Keeping Workers Safe](#).” *The Guardian*, 8 Nov. 2017.

Learn More

News and Analysis

- Kew, Michelle. “Frances Perkins: Private Faith, Public Policy.” *Frances Perkins Center*, www.francesperkinscenter.org/wp-content/uploads/2014/04/Frances-Perkins-Private-Faith-Public-Policy-by-Michelle-Kew.pdf.
- “Her life: The woman behind the new deal.” *Frances Perkins Center* <http://francesperkinscenter.org/life-new/>
- Dreier, Peter. “If You Like Social Security and Minimum Wage, Thank Frances Perkins.” *HuffPost*, 6 Dec. 2017. www.huffpost.com/entry/if-you-like-social-security-and-minimum-wage_b_7475098.
- Hobbes, Michael. “The Myth of the Ethical Shopper.” *The Huffington Post*, 2015, <http://highline.huffingtonpost.com/articles/en/the-myth-of-the-ethical-shopper/>
- Stillman, Sarah. “Death Traps: the Bangladesh Garment Factory Disaster.” *The New Yorker*, 1 May 2013. www.newyorker.com/news/news-desk/death-traps-the-bangladesh-garment-factory-disaster.
- Seibel, Brendal. “How NYC Tenements Once Hid Secret Sweatshops.” *Timeline*, 20 June 2018 www.timeline.com/how-nyc-tenements-once-hid-secret-sweatshops-c38cd350ba46.
- Morris, David. “When Unions Are Strong, Americans Enjoy the Fruits of Their Labor.” *HuffPost*, 4 Aug. 2011. www.huffpost.com/entry/when-unions-are-strong-am_b_846802

- Franklin, Cory. “ Out of the Ashes of the Triangle Shirtwaist Fire.” *The Guardian*, 6 Mar. 2011. www.theguardian.com/commentisfree/cifamerica/2011/mar/06/us-unions-usa.

Books

- Pasachoff, Naomi. *Frances Perkins: Champion of the New Deal*. Oxford University Press, 2000.
- Guglielmo, Jennifer. *Living the Revolution: Italian Women's Resistance and Radicalism in New York City 1880-1945*. University of North Carolina Press, 2010.
- Tyler, Gus. *Look for the Union Label: A History of the International Ladies' Garment Workers' Union*. Routledge, 1995
- Soyler, Daniel. *A Coat of Many Colors: Immigration, Globalization, and Reform in New York City's Garment Industry*. Fordham University Press, 2004.

Multimedia

- “The Woman Behind the New Deal; The Life of Frances Perkins, FDR's Secretary of Labor and His Moral Conscience” *Democracy Now*
https://www.democracynow.org/2009/3/31/the_woman_behind_the_new_deal
- “Triangle Shirtwaist Factory Fire.” Youtube,
<https://www.youtube.com/watch?v=cT8fah14WDs>
“The decline of labour unions in the US: Fault lines.” Al Jazeera English, 2011.
<https://www.youtube.com/watch?v=zpWhy5krLXk>